

E L James

Fifty
Shades
Darker™

Penkiasdešimt
tamsesnių atspalvių

Alma littera

PIRMAS SKYRIUS

Ištvėriau trečią dieną be Kristiano ir pirmą dieną naujame darbe. Laikas ėjo tarsi per miglą matant dar nepažįstamus veidus, man patikėtą darbą ir poną Džeką Haidą. Ponas Džekas Haidas... remdamasis į mano rašomąjį stalą, šypsosi man, o jo akys spindi.

– Puikiai padirbėjai, Ana. Rodos, būsimė puiki komanda.

Šiaip taip kilsteliu lūpų kampučius ir apsimetu šypsanti.

– Jei galima, aš jau eisiu, – sumurmu.

– Žinoma, jau pusė šeštos. Iki rytojaus.

– Viso gero, Džekai.

– Viso gero, Ana.

Pasiėmusi rankinę apsisivelku švarkelį ir žengiu prie durų. Lauke giliai įkvepiu vakarėjančio Siatlo oro. Jis neužpildo tuštumos, plytinčios krūtinėje nuo šeštadienio ryto, skausmingai ir negailestingai primenančios, ką praradau. Nuleidusi galvą, spoksodama sau po kojomis ir galvodama apie tai, kad neturiu nei savo numylėtos Vandos, senutėlės „Volkswagen Beetle“, nei... „Audi“, žingsniuoju į autobusų stotelę.

Bet tuoj pat nuveju šią mintį šalin. Žinoma, galiu leisti sau nusipirkti automobilį – puikų ir naują. Nujaučiu, kad rašydamas čekį Kristianas buvo pernelyg dosnus, ir vien pagalvojusi apie tai burnoje pajuntu gaižumą, bet atsikratau šios minties, kaip įmanydama stengiuosi užsisklęsti ir apskritai apie nieką nemąstyti. Negaliu galvoti apie jį. Nenoriu vėl apsipilti ašaromis – juolab gatvėje.

Butas tuščias. Man trūksta Keitės, įsivaizduoju ją, gulinčią Barbadoso salos paplūdimyje ir gurkšnojančią atvėsintą kokteilį. Įsijungiu plokščiaekranį televizorių, kad jo garsas užpildytų tuštumą ir suteiktų draugijos iliuziją, bet iš tiesų nei klausausi, nei žiūriu. Sėdžiu apsisiblaususi ir spoksau į mūro sieną. Aš sustingusi. Jaučiu tik skausmą. Ar dar ilgai teks kentėti?

Iš sielvarto mane staiga išvaduoja elektrinio durų skambučio zirztelėjimas: iš susijaudinimo ima smarkiai plakti širdis. Kas čia galėtų būti? Paspaudžiu telefonspynės mygtuką.

– Siuntinys panelei Stil, – išgirstu abejingą nematomo žmogaus balsą ir kūnu plūsteli nusivylimo banga.

Vangiai nulipusi laiptais, randu kramtomąją gumą čiaumojančią jaunuolį, kuris atsirėmęs į lauko durų staktą laiko didelę dėžę. Pasirašau gavusi siuntinį ir nešiosi dėžę į butą. Dėžė didžiulė ir stebėtinai lengva. Joje – dvidešimt keturios baltos ilgakotės rožės ir kortelė.

Sveikinimai pirmosios darbo dienos proga.

Tikiuosi, ji praėjo gerai.

Taip pat ačiū už sklandytuvą. Tu labai dėmesinga.

Ant mano darbo stalo jis užima garbingą vietą.

Kristianas

Spoksau į kortelę su spausdintu tekstu, o tuštuma krūtinėje plečiasi. Neabejoju, kad viskuo pasirūpino jo sekretorė. Kristianas tikriausiai menkai teprisidėjo. Ir man per skaudu apie tai galvoti. Atidžiai apžiūriu rožes – gražios, tad neprisiverčiu švystelėti jų į šiukšliadėžę. Pareigingai pėdinu į virtuvę ir sueiškau vazą.

TAIP PALENGVA SUSIDĖSTO DIENOTVARKĖ: pabundu, dirbu, verkiu, miegu. Na, bent jau mėginu miegoti. Negaliu nuo jo pasprukti net sapnuose. Mane persekioja pilkos liepsningos akys, bejėgiškas žvilgsnis, tviskantys rudi plaukai. Ir ta muzika... tiek daug muzikos – jau negaliu klausytis jokios muzikos. Kaip įmanydama jos vengiu. Krūpteliu net išgirdusi lengvai įsimenamas reklamų melodijas.

Nesišnekėjau su niekuo – nė su mama ar Rėjumi. Dabar tuštiesiems pokalbiams neturiu jėgų. Ne, tokių pašnekesių nenoriu. Tapau tarsi atskira respublika. Nusiaubta, karo nuniokota šalimi, kurioje niekas neauga, kurioje iki pat horizonto – vien plika žemė. Taip, tai aš. Galiau formaliai bendrauti nuėjusi į darbą, bet tik tiek. Jei pasikalbėčiau su mama, žinau, kad dar labiau palūžčiau, o aš ir taip visiškai sugniuždyta.

VISAI NETURIU APETITO. Trečiądienį per pietus šiaip taip suvalgau indelį jogurto – tai pirmasis „patiekalas“ nuo praėjusio penktadienio. Mano gyvybę palaiko vien pastarosiomis dienomis pamėgta latės kava ir dietinė kola. Kofeinas teikia jėgų, bet nuo jo darosi neramu.

Džekas ėmė sukiotis aplink, erzinti mane, uždavinėti asmeniškų klausimus. Ko jis nori? Elgiuosi mandagiai, bet turiu neprisileisti jo pernelyg arti.

Sėdžiu, peržiūrinėju krūvą jam adresuotų laiškų ir džiaugiuosi, kad galiu pasinerti į šį paprastą darbą, kuriam nereikia daug dėmesio. Dzingteli mobilusis pranešdamas, kad gavau elektroninį laišką, ir pas-kubomis žvilgteliu, nuo ko jis.

Po velnių... Laiškas nuo Kristiano. *Ak, ne, tik ne čia... ne darbe.*

Siuntėjas: Kristianas Grėjus

Tema: Rytojūs

Data: 2011 m. birželio 8 d. 14:05

Gavėjas: Anastazija Stil

Miela Anastazija,

atleisk, kad trukdau darbe. Tikiuosi, tau sekasi gerai. Ar gavai gėles? Noriu priminti, kad rytoj vyks tavo bičiulio fotografijos parodos atidarymas, ir neabejoju, jog įsigyti automobilio dar neturėjai laiko, o kelias tolimas. Labai džiaugčiausi galėdamas tave nuvežti – jei tik norėtum.

Pranešk man.

Kristianas Grėjus

Grėjus įmonių holdingo generalinis direktorius

Man akys paplūsta ašaromis. Paskubomis pakylu nuo rašomojo stalo ir neriu į tualetą pasislėpti kabinoje. Chosė paroda. Visai pamiršau, o juk žadėjau nuvažiuoti. Mėšlas, Kristianas teisus – kaip aš ten nusigausiu?

Stipriai prispaudžiu delną prie kaktos. Kodėl Chosė neskambino? Kai gerai pagalvoji... kodėl *niekas* man neskambino? Buvau tokia išsi-blaškiusi, jog nepastebėjau, kad mano mobilusis visą laiką tyli.

Po velnių! Kokia aš kvaiša! Aš vis dar nustačiusi skambučių peradresavimo funkciją ir jie visi plaukia į „BlackBerry“ telefoną. Beje, iš kur jis sužinojo mano elektroninio pašto adresą?

Jis žino mano batų dydį, tad vargu ar jam labai sunku sužinoti mano elektroninio pašto adresą.

Ar galiu vėl jį pamatyti? Ar išverčiau? Ar noriu su juo susitikti? Užsimerkiu, atlošiu galvą ir mane užlieja ilgesingas sielvartas. Žinoma, kad noriu.

Galbūt... *galbūt* galėčiau pasakyti jam, kad apsigalvoju... Ne, ne, ne. Negaliu būti su vyru, kuriam malonu kelti man skausmą ir kuris manęs nemyli.

Atmintyje šmėsteli skausmingi prisiminimai: kaip mudu sklandėme, kaip laikėmės susikibę už rankų, kaip maudėmės vonioje, jo švelnumas, jo humoras ir jo niūrus, bauginantis, viliojantis žvilgsnis. Aš jo pasiilgau. Penkios dienos, penkios kančios dienos, o atrodo, tarsi būtų praėjusi visa amžinybė. Vakare verkiu, kol užmiegu, gailėdamasi, kad išėjau, norėdama, kad jis būtų kitoks, trokšdama, kad būtume drauge. Ar dar ilgai mane kankins šis triuškinantis, bjaurus jausmas? Jaučiuosi kaip skaistykloje.

Apsiveju rankomis šonus, stipriai apkabinu save stengdamasi nepraskysti. Aš jo ilgiuosi. Tikrai ilgiuosi... Myliu jį. Tiesiog myliu.

Anastazija Stil, tu darbe! Turiu būti stipri, bet noriu važiuoti į Chosė parodą, o giliai širdyje besislepianti mazochistė taip pat nekantrauja pamatyti Kristianą. Giliai atsidususi, grįžtu prie rašomojo stalo.

Siuntėjas: Anastazija Stil

Tema: Rytojus

Data: 2011 m. birželio 8 d. 14:25

Gavėjas: Kristianas Grėjus

Sveikas, Kristianai,

ačiū už gėles, jos nuostabios.

Taip, būčiau dėkinga, jei nuvežtum.

Ačiū.

Anastazija Stil

SIP leidyklos redaktoriaus Džeko Haido asistentė

Patikrinusi mobilųjį matau, kad jis iš tiesų vis dar nustatytas persiųsti skambučius į „BlackBerry“. Džekas susitikime, tad greitai paskambinu Chosė.

– Sveikas, Chosė. Čia Ana.

– Sveika, seniai nesimatėme.

Jis kalba taip draugiškai ir maloniai, kad vėl vos neapsiverkiu.

– Ilgai kalbėti negaliu. Kada turiu atvažiuoti į tavo parodą?

– Vis dėlto atvažiuosi? – susijaudinęs klausia jis.

– Taip, žinoma.

Įsivaizduoju plačią Chosė šypseną ir pirmą kartą per penkias dienas pati nuoširdžiai nusišypsau.

– Pusę aštuonių.

– Gerai, tada ir pasimatysime. Sudie, Chosė.

– Lik sveika, Ana.

Siuntėjas: Kristianas Grėjus

Tema: Rytojus

Data: 2011 m. birželio 8 d. 14:27

Gavėjas: Anastazija Stil

Miela Anastazija,

kada man atvažiuoti tavęs paimti?

Kristianas Grėjus

Grėjaus įmonių holdingo generalinis direktorius

Siuntėjas: Anastazija Stil

Tema: Rytojus

Data: 2011 m. birželio 8 d. 14:32

Gavėjas: Kristianas Grėjus

Chosė paroda atidaroma 19.30. Kaip manai, kada reikėtų išvažiuoti?

Anastazija Stil

SIP leidyklos redaktorius Džeko Haido asistentė

Siuntėjas: Kristianas Grėjus

Tema: Rytojus

Data: 2011 m. birželio 8 d. 14:34

Gavėjas: Anastazija Stil

Miela Anastazija,

iki Portlando gerokas gabalas kelio. Turėčiau paimti tave 17.45.
Nekantriai laikiu susitikimo.

Kristianas Grėjus

Grėjaus įmonių holdingo generalinis direktorius

Siuntėjas: Anastazija Stil

Tema: Rytojus

Data: 2011 m. birželio 8 d. 14:38

Gavėjas: Kristianas Grėjus

Gerai, iki pasimatymo.

Anastazija Stil

SIP leidyklos redaktoriaus Džeko Haido asistentė

Dieve... Aš vėl pamatysiu Kristianą. Pirmą kartą per penkias dienas nuotaika šiek tiek pagerėja ir leidžiu sau pagalvoti apie tai, kaip jam sekėsi.

Ar jis manęs ilgėjosi? Tikriausiai ne taip, kaip aš ilgėjausi jo. Gal rado naują nuolankiąją? Ši mintis tokia skausminga, kad iš karto jos atsikratau. Žvilgteliu į krūvą Džekui skirtos korespondencijos, kurią turiu išrūšiuoti, ir, vėl mėgindama užmiršti Kristianą, kimbu į darbą.

Tą vakarą atsigulusi į lovą vartausi nerasdama vietos, mėgindama užmigti ir pirmą kartą per daug dienų prieš miegą neverkiu.

Prieš akis iškyla paskutinį kartą, tą akimirką, kai išėjau, matytas Kristiano veidas. Niekaip negaliu pamiršti sielvartingos jo išraiškos. Pamenu, jis nenorėjo, kad išeičiau, ir tai man rodosi keista. Kam gi pasilikti, kai priėjome tokią aklavietę? Abu mėginome vengti, ko bijome: aš – bausmės, o jis... ko? Meilės?

Kamuojama nenugalimo sielvarto, pasiverčiu ant šono ir apsikabinu pagalvę. Kristianas mano, kad nenusipelno būti mylimas. Kodėl? Ar čia kuo nors dėtas auklėjimas? O gal taip yra dėl motinos, kuri jį pagimdė, dėl tos „rinktinės kekšės“? Šios mintys neduoda man ramybės iki paryčių, kol pagaliau nepakeliamai išvargusi šiaip taip užsnūstu.

DIENA, RODOS, BE GALO, o Džekas neįprastai dėmesingas. Numanau, kad jį skatina tamsiai violetinė Keitės suknelė ir juodi aukštakulniai, kuriuos taip pat nugvelbiau iš jos drabužių spintos, bet dėl to nesuku galvos. Apsisprendžiau gavusi pirmą atlyginimą pavaikščioti po parduotuves ir nusipirkti drabužių. Jaučiu, kad suknelė laisvesnė nei anksčiau, bet apsimetu to nepastebinti.

Pagaliau sulaukiu pusės šeštos, tramdydama nervus, pasiimu švarkelį ir rankinę. *Netrukus su juo susitiksiu!*

– Ar šį vakarą eini į pasimatymą? – susiruošęs namo ir eidamas pro mano stalą klausia Džekas.

– Taip. Ne. Ne visai...

Akivaizdžiai susidomėjęs, jis kilsteli antakį.

– Su savo vaikinu?

Nuraustu.

– Ne, ne su vaikinu. Su buvusiu vaikinu.

– Gal rytoj po darbo norėtum nueiti kur nors išgerti? Ana, dirbi leidykloje pirmą savaitę ir eini gana svarbias pareigas. Turėtume atšvesti.

Džekas nusišypso, jo veide šmėsteli kažkoks sunkiai nusakomas nerimą keliantis jausmas ir aš pasijuntu nesmagiai.

Susikišęs rankas į kišenes, jis neskubėdamas išeina pro diverės duris. Žiūrėdama į tolstančią jo nugarą susiraukiu. Eiti gerti su viršininku... ar tai tikrai gera mintis?

Papurtau galvą. Pirmiausia turiu išverti vakarą su Kristianu Grėjumi. Tik kaip? Nuskubu į tualetą paskutinę minutę dar kaip nors pasigražinti.

Sustojusi prieš didelį veidrodį ant sienos, ilgai ir atidžiai žvelgiu į savo veidą. Kaip visada, išblyškusi, po per didelėmis akimis – juosvi ratilai. Atrodau išvargusi ir susirūpinusi. Gaila, kad nemoku pasidaryti makiažo. Pasidažau blakstienas, kosmetiniu pieštuku pasiryškiniu akių vokus ir pasignaibau skruostus vildamasi, kad jie bent kiek paraus. Susišukavusi, kad plaukai dailiai kristų ant nugaros, giliai atsidūstu. Turėtų būti gerai.

Nervindamasi, bet su šypsena pereinu per vestibulį, mostu atsiveikinu su leidyklos priimamajame dirbančia Klere. Manau, mudvi galėtume susidraugauti. Traukdama prie lauko durų pamatau Džeką, besikalbantį su Elizabete. Plačiai šypsodamasis jis atlekia atidaryti man durų.

– Prašom, Ana, – sumurma.

– Ačiū, – sutrikusi šypteliu.

Lauke ant šaligatvio manęs jau laukia Teiloras. Jis atidaro užpakalines automobilio dureles. Varžydamasi žvilgteliu į mane atlydėjęsį Džeką. Jis nusiminęs spokso į „Audi“ visureigį.

Nusisukusi įlipu į mašiną ir randu čia sėdintį jį – Kristianą Grėjų, vilkintį pilką kostiumą be kaklaraiščio ir baltus marškinius prasagstyta apykakle. Pilkos akys spindi.

Nuryju seilę. Jis atrodo nuostabiai, bet į mane žvelgia rūsčiai. *Kodėl?*

– Kada paskutinį kartą valgei? – piktai klausia jis Teilorui užtrenkus užpakalines dureles.

Mėšlas.

– Labas, Kristianai. Taip, man irgi malonu tave matyti.

– Dabar tavo iškalbingumo man nereikia. Atsakyk.

Jo akys degte dega. *Po velnių.*

– Na... Pietų valgiau jogurto. Ir... dar bananą.

– Kada valgei normalius pietus? – pasipiktinęs vėl klausia jis.

Teiloras vikriai įsitaiso vairuotojo sėdynėje, įjungia variklį ir mes išiliejame į transporto srautą.

Pakeliu akis ir Džekas man pamoja, tik neįsivaizduoju, kaip jis mane įžiūri pro tamsintą automobilio stiklą. Atsakau jam tuo pačiu.

– Kas jis? – toliau griežtai mane tardo Kristianas.

– Mano viršininkas.

Slapta žvilgteliu į šalia sėdintį gražuolį vyrą ir pamatau, kad jo lūpos stipriai sučiauptos.

– Na? Kada paskutinį kartą valgei?

– Kristianai, tai tikrai ne tavo reikalas, – sumurmu aš, nepaprastai narsi.

– Visa, ką darai, yra mano reikalas. Pasakyk.

Ne, ne tavo. Suirzusi suniurnu ir užverčiu akis, o Kristianas prisimerkia. Pirmą kartą po daugybės dienų man norisi juoktis. Kaip įmanydama tramdau besiveržiantį kikenimą. Kristiano veidas sušvelnėja, aš iš visų jėgų stengiuosi neprajukti ir mielose, dailiose jo lūpose šmėsteli vos pastebima šypsena.

– Tai kada? – šį kartą jau švelniau klausia jis.

– Praėjusį penktadienį, spagečių su jūrų moliuskais, – pašnabždomis prisipažįstu.

Kristianas užsimerkia, veide šmėsteli įtūžis, o gal ir gailėstis.

– Suprantu, – ramiai sako. – Atrodai, tarsi nuo penktadienio būtų netekusi dviejų kilogramų, o gal ir dar daugiau. Prašau, Anastazija, valgyk, – priekaištingai priduria jis.

Stebeiliju sau į sterblę, į sunertus pirštus. Kodėl su juo visuomet jaučiuosi lyg prasikaltęs vaikas?

Kristianas krusteli, pasislenka prie manęs.

– Kaip laikaisi? – vis dar švelniai klausia.

Na, tiesą sakant, aš visiškai palūžusi... Stipriai sučiaupiu lūpas.

– Jei sakytčiau, kad laikaisi puikiai, meluočiau.

Jis staiga giliai atsidūsta.

– Ir aš, – sumurma, paima mano ranką ir suspaudžia. – Pasiilgau tavęs, – priduria.

Ak, ne. Jo oda liečiasi prie mano odos.

– Kristianai, aš...

– Ana, prašau... Mums reikia pasikalbėti.

Tuoj pravirksiū. Ne.

– Kristianai, aš... Prašau... Aš tiek verkiau... – sušnabždu iš paskutiniųjų tvardydamasi.

– Ak, mažyte, ne... – Kristianas trūkteli ranką ir aš, nespėjusi mirktelėti, jau sėdžiu jam ant kelių. Jis spaudžia mane glėbyje, o jo nosis – mano plaukuose. – Aš tavęs taip pasiilgau, Anastazija, – kužda jis.

Noriu išsivaduoti iš Kristiano glėbio, išlaikyti tam tikrą atstumą, bet jo rankos tiesiog apsvijusios mane. Jis spaudžia mane prie krūtinės. Palengva pasiduodu. Ak, kaip tik šito ir norėjau.

Priglaudžiu galvą Kristianui prie krūtinės, o jis bučiniais apiberia man plaukus. Man gera, lyg būčiau grįžusi namo. Nuo jo sklinda švarių apatinių, skalbinių minkštiklio, kūno prausiklio ir mano mėgstamiausias – Kristiano kvapas. Trumpai pasiduodu iliuzijai, kad viskas bus gerai, ir ši mintis šiek tiek nuramina sužeistą sielą.

Po kelių minučių Teiloras sustabdo automobilį prie šaligatvio, nors mes tebesame mieste.

– Eime, – sako Kristianas stumdamas mane nuo kelių, – atvažiavome.

Ką?!

– Į sraigtasparnių aikštelę. Ji – ant šito pastato stogo.

Užuot aiškinęs, Kristianas tik žvilgteli į pastatą.

Na, žinoma. „Čarlis Tango“. Teiloras atidaro dureles ir aš išlipu. Apdovanota geraširdiška, tėviška šypsena, pasijuntu saugi. Aš taip pat jam nusišypsau.

– Turiu atiduoti jums nosinę.

– Pasilikite ją, panele Stil, su geriausiais mano linkėjimais.

Apėjęs automobilį, Kristianas paima mane už rankos ir aš išraustu. Jis pašaipiai ir klausiamai žvilgteli į Teilorą, o šis ramiai ir niekuo neišsiduodamas atlaiko šeimininko žvilgsnį.

– Devintą? – sako jam Kristianas.

– Taip, sere.

Linktelėjęs Kristianas apsisuka ir pro dvivėres duris nusiveda mane į didžiulį vestibulį. Džiūgauju jusdama jo plaštaką ir ilgus, tvirtus pirštus, kuriais jis spaudžia man ranką. Jaučiu jau pažįstamą trauką – jis mane traukia kaip Ikarą Saulė. Kartą jau nudegiau, bet vėl trokštu to paties.

Mudviem priėjus prie liftų, Kristianas paspaudžia iškvietimo mygtuką. Pakeliu akis ir jo veide išvystu santūrią, paslaptinę šypsenėlę. Kai atsidaro lifto durys, jis paleidžia ranką ir įsiveda mane į kabiną.

Durims užsidarius surizikuoju dar kartą slapta žvilgtelėti į Kristianą. Jis pažvelgia į mane ir tarp mūsų vėl randasi ta ypatinga, elektros srovę primenanti įtampa. Ji aiškiai juntama. Rodos, galiu jos paragauti, ji pulsuoja tarp mūsų, traukia vieną prie kito.

– Dieve... – aikteliu, mėgaudamasi šita stipria, bauginančia, pirmą kartą trauka.

– Ir aš ją jaučiu, – sako Kristianas. Jo žvilgsnis apniukęs, bet skvarbus.

Kirkšnyse pajuntu tvenkiantis sunkų, nenugalimą geismą. Kristianas suspaudžia mano ranką, nykščiu ima braukti per krumplius, ir visi raumenys kūno gelmėse stipriai ir maloniai įsitempia.

Ar gali būti, kad jis mane vis dar šitaip veikia?

– Prašau, nekramtyk lūpos, Anastazija, – sušnabžda Kristianas.

Atitraukusi dantis nuo apatinės lūpos, pakeliu į jį akis. Geidžiu jo. Čia ir dabar, lifte. Kaip galėčiau negeisti?

– Juk žinai, kaip mane tai veikia, – sumurma jis.

Ak, aš jį vis dar veikiu. Penkias dienas baisiai pykusi, mano vidinė dievaitė krusteli.

Staiga, išsklaidydamos kerus, durys atsidaro – mes ant stogo. Lauke vėjuota ir man šalta, nors vilkiu juodą švarkelį. Kristianas apkabina

mane, priglaudžia ir mudu skubriai nužingsniuojame į aikštelės vidurį, prie „Čarlo Tango“ lėtai besisukančiomis keliamosiomis mentėmis.

Iš sraigtasparnio iššoka aukštas, šviesiaplaukis, apskritaveidis vyras tamsiu kostiumu ir, žemai pasilenkęs, tekinas pasileidžia mūsų pasitikti. Paspaudęs Kristianui ranką, jis šūkteli, perrėkdamas keliamųjų menčių triukšmą.

– Paruoštas skristi, sere. Sraigtasparnis – jūsų paslaugoms!

– Viskas patikrinta?

– Taip, sere.

– Apie pusę devintos jį pasiimsite?

– Gerai, sere.

– Apačioje prie laukųjų durų jūsų laukia Teiloras.

– Ačiū, pone Grėjau. Saugaus skrydžio į Portlandą. Ponia... – su manimi atsiveikina jis.

Neatitraukdamas rankos Kristianas linkteli, pasilenkia ir nusiveda mane prie sraigtasparnio durelių.

Kabinoje jis gerai įtempia diržus ir tvirtai mane prisega. Tada pažvelgia iškalbingu žvilgsniu ir mįslingai šypteli.

– Štai, dabar turėtum sėdėti ramiai, – sumurma jis. – Turiu prisipažinti, kad man patinka matyti tave sukaustyta diržais. Nieko neliesk.

Skaisčiai išraustu, Kristianas smiliumi brūkšteli man skruostą, o tada paduoda ausines. *Aš irgi norėčiau tave liesti, bet neleidi.* Piktai dėbteliu. Be to, jis taip stipriai įtempė diržus, kad beveik negaliu krustelėti.

Kristianas įsitaiso sėdynėje, prisisega diržais ir imasi visų prieš pakylant būtinų procedūrų. Jis viską taip gerai išmano. Tuo mane nepaprastai žavi. Užsidėjęs ausines, įjungia jungiklį, keliamosios mentės ima suktis greičiau ir nuo to garso man užgula ausis.

Grižtelėjęs per petį, jis pažvelgia į mane.

– Pasiruošusi, mažyte? – ausinėse išgirstu aidų jo balsą.

– Taip.

Kristianas berniokiškai nusišypso. Oho, tokios šypsenos jau seniai nemačiau.

– Siatlo-Takomos bokštui, čia „Čarlis Tango“ „Golf-Golf Echo Hotel“, prašau leidimo kilti į Portlandą per PDX*. Patvirtinkite, baigiau.

---

* Portlando tarptautinio oro uosto kodas skrydžių kontrolės sistemoje. (*Čia ir toliau vertėjos pastabos.*)

Netrukus atsklidęs nematomo skrydžių kontrolės bokšte dirbančio žmogaus balsas duoda reikalingus nurodymus.

– Supratau, bokšte, „Čarlis Tango“ kyla, pabaiga.

Kristianas spragteli dar dviem jungikliais, suspaudžia vairalazdę ir sraigtasparnis lėtai ir grakščiai pakyla į vakarėjantį dangų.

Siatlas lieka žemai ir tolsta nuo mūsų – man net silpna pasidaro, – o čia, aukštai, yra į ką paganyti akis.

– Vijomės aušrą, Anastazija, o dabar vejamės sutemas, – ausinėse nuskamba Kristiano žodžiai. Nustebusi pasuku galvą į jį.

Ką tai reiškia? Kaip jis gali taip romantiškai šnekėti? Kristianas nusišypso ir aš nesusilaikiusi atsakau jam drovia šypsenėle.

– Šį kartą galima pamatyti daugiau, ne tik besileidžiančią saulę, – sako jis.

Kai anąkart skridome į Siatlą, buvo tamsu, bet šį vakarą vaizdas nepaprastas, tiesiog nežemiškai gražus. Aukščiausių pastatų stogai jau mums po kojomis, bet kylame vis aukščiau.

– Štai ten Eskala, – Kristianas mosteli į tolumoje dunksantį pastatą. – Ten – „Boeing“ lėktuvų gamykla, o tolumoje matyti „Kosmoso adata“*.

Ištempiu kaklą.

– Nesu ten buvusi.

– Nusivesiu, galėsime ten pavalgyti.

– Kristianai, mudu išsiskyrėme.

– Žinau. Bet vis tiek galiu nusivesti tave ten pavalgyti, – jis perveria mane rūsčiu žvilgsniu.

Linguodama galvą nusprendžiu daugiau neprieštarauti.

– Čia, aukštybėse, labai gražu. Ačiū.

– Įspūdinga, tiesa?

– Įspūdinga, kad tu gali tai daryti.

– Meilikaunate, panele Stil? Bet aš esu žmogus, turintis daugybę gebėjimų.

– Puikiai tai žinau, pone Grėjau.

Jis pasuka galvą, šypteli neslėpdamas pasitenkinimo ir pirmą kartą po penkių dienų aš truputį atsipalaiduoju. Gal taip blogai ir nebus?..

– Kaip sekasi naujame darbe?

---

* Bokštas Siatle, Vašingtono valstijoje, vienas žinomiausių JAV šiaurės vakarų regiono simbolių.

- Ačiū, gerai. Įdomus darbas.
- O kaip patinka naujasis viršininkas?
- Nieko sau vyrukas.

Argi galiu sakyti Kristianui, kad su Džeku jaučiuosi nejaukiai? Kristianas žvilgteli į mane.

- Kas yra? – klausia.
- Išskyrus tai, kas akivaizdu, daugiau nieko.
- Kaip suprasti „išskyrus tai, kas akivaizdu“?
- Ak, Kristianai, kartais tu toks nesupratingas...
- Aš? Nesupratingas? Kažin ar man patinka jūsų tonas, panele Stil.

– Ką gi, nepatinka – tai nepatinka.

Jo lūpas iškreipia šypsena.

– Pasiilgau tavo miklaus liežuvėlio, Anastazija.

Garsiai atsidūstu trokšdama sušukti: „Ir aš tavęs pasiilgau – *viso*, ne tik tavo liežuvio!“ Bet nepratariu nė žodžio, tik spoksau pro lenktą tarsi akvariumas „Čarlio Tango“ stiklą, ir mudu skrendame į pietus. Sutemos tvenkiasi mums iš dešinės, saulės diskas kybo prie pat horizonto – didelis, liepsnojantis, gelsvai rausvas, – o aš vėl nelyginant Ikaras, priskridęs pernelyg arti Saulės.

SUTEMOS SEKA PASKUI mus iš Siatlo, o dangus užlietas žalsvais, rožiniais ir šviesiai melsvais atspalviais, sulietais taip, kaip moka sulieti vien motina gamta. Vakaras giedras ir gairus, Portlando pastatų šviesos spindi ir mirga, sveikina mane ir Kristianą, tupdantį sraigtasparnį aikštelėje. Mes vėl Portlande, kurį su Keite palikome prieš mažiau nei tris savaites, ant keisto rudų plytų pastato stogo.

Trys savaitės – visai nedaug. Bet atrodo, tarsi Kristianą pažinočiau visą gyvenimą. Nuspaudęs kelis mygtukus, kad keliamosios mentės sustotų, jis išjungia „Čarlio Tango“ variklį ir galų gale ausinėse išgirstu vien savo alsavimą. Hm... Trumpai prisimenu, ką patyriau, klausydamasi Tomo Talio moteto. Išblykštu. Dabar visai nenoriu apie tai galvoti.

Kristianas atsiseiga diržus ir pasilenkia išlaisvinti manęs.

- Puiki kelionė, ar ne, panele Stil? – švelniai klausia, o jo akys spindi.
- Taip, dėkoju jums, pone Grėjau, – mandagiai atsakau.
- Ką gi, eime pasižiūrėti to vaikinuko nuotraukų.

Kristianas ištiesia ranką ir aš laikydamasi jos išlipu iš „Čarlio Tango“. Plačiai šypsodamasis mūsų pasitikti ateina žilas, barzdotas vyras – aš jį atpažįstu: tai senas darbuotojas, kurį mačiau, kai buvome čia aną kartą.

– Džo! – Kristianas paleidžia mano ranką ir šypsodamasis su juo pasisveikina. – Pasirūpink sraigtasparniu ir perduok jį Stefanui. Jis čia atvažiuos aštuntą arba devintą.

– Bus padaryta, pone Grėjau. Ponia... – tarsteli vyras ir sveikindamasis man linkteli. – Jūsų automobilis laukia apačioje, sere. Tiesa, sugedo liftas; jums teks lipti laiptais.

– Ačiū, Džo.

Kristianas paima mane už rankos ir mudu žengiame prie avarinių laiptų.

– Tu su savo aukštakulniais džiaugsiesi, kad teks nulipti tik tris aukštus, – priekaištingai suniurzga jis.

Šit kaip?

– Tau nepatinka mano bateliai?

– Labai patinka, Anastazija. – Kristiano žvilgsnis susidrumščia, man dingteli, kad jis galėtų dar ką nors pridurti, bet daugiau neprataria nė žodžio. – Eime. Lipsime neskubėdami. Nenoriu, kad virsdama nosisuktum sprandą.

TYLĖDAMI SĖDIME AUTOMOBILYJE, o vairuotojas veža mus į parodą. Vėl apima stiprus nerimas, mat suprantu, kad skrisdami „Čarliu Tango“ buvome tarsi tornado akyje. Kristianas tylus ir susimąstęs... net susirūpinęs; gera nuotaika mudviem kažkur išgaravo. Tiek daug noriu pasakyti, bet kelionė per trumpa. Liūdnai susimąstęs, Kristianas žiūri pro automobilio langą.

– Mudu su Chosė – tik draugai, – tyliai sakau.

Kristianas atsisuka ir įbeda į mane akis – niūrias, slapukiškas, nieko neišduodančias. Jo burna... ak, ta jo burna blaško dėmesį. Prisimenu jo lūpas, bučiuojančias mane visur... Man užkaista oda. Jis sėdėdamas truputį pakeičia kūno padėtį ir suraukia kaktą.

– Šitos gražios akys tavo veide atrodo per didelės, Anastazija. Prašau tavęs pažadėti man, kad valgysi.

– Taip, Kristianai, valgysiu, – daug negalvodama lepteliu.

– Aš tau rimtai sakau.

– Ak, dabar jau rimtai?

Negaliu nuslėpti paniekos. Dievaži, šito vyro – vyro, pastarosiomis dienomis privertusio mane kęsti pragariškas kančias, – įžūlumas beribis. Bet ne, netiesa. Aš pati sukėliau sau pragariškas kančias. Ne. Vis dėlto jis. Visai susipainiojusi, papurtau galvą.

– Nenoriu su tavimi ginčytis, Anastazija. Noriu tave susigrąžinti, ir sveiką, – sako Kristianas.

– Bet niekas nepasikeitė.

Tu vis dar penkiasdešimt atspalvių.

– Pasikalbėkime apie tai grįždami. Dabar jau atvažiuome.

Automobilis sustoja prie galerijos ir Kristianas išlipa, palikdamas mane be žado. Paskui atidaro dureles man ir aš šiaip taip išlipu.

– Kodėl taip darai? – paklausu netikėtai garsiai.

– Kaip darau? – Tokio klausimo jis nesitikėjo.

– Pasakai tokį sakinį ir staiga tiesiog nutrauki pokalbį.

– Anastazija, mes jau parodoje. Norėjai čia važiuoti. Apžiūrėkime ją, o paskui pasišnekėsime. Nelabai noriu, kad ištaisytume sceną vidury gatvės.

Apšižvalgau. Jis teisus. Čia per daug žmonių. Kristianas piktai dėbteli į mane, o aš stipriai sučiaupiu lūpas.

– Gerai, – nepatenkinta burbteliu.

Paėmęs už rankos, Kristianas vedasi mane vidun.

Mes rekonstruotame prekių sandėlyje – mūro sienos, tamsios medienos grindys, baltos lubos ir vamzdžiai. Patalpa erdvi ir šiuolaikiška, po galerijai skirtą aukštą gurkšnodami vyną ir grožėdamiesi Chosė darbais vaikštinėja keli žmonės. Trumpai pamiršusi visus rūpesčius pagalvoju, kad Chosė įgyvendino savo svajonę. *Vis dėlto tau pavyko, Chosė!*

– Labas vakaras, sveiki atvykę į Chosė Rodrigeso parodą.

Mus pasitinka jauna juodai vilkinti moteris labai trumpais rudais plaukais, labai ryškiai raudonai dažytais lūpomis ir dideliais žiedo formos auskarais. Ji vos žvilgteli į mane, tada daug ilgiau, nei būtina, pažiūri į Kristianą, nurausta ir, keliskart sumirskėjusi, vėl nukreipia akis į mane.

Suraukiu kaktą. *Jis priklauso man...* na, bent jau priklausė. Iš visų jėgų stengiuosi nežiūrėti į ją rūsčiai. Atitokusi ir vėl viską aiškiai regėdama, moteris vėl sumirksi.

– A, tai jūs, Ana. Labai norėsime išgirsti ir jūsų nuomonę apie parodą.

Ji šypsodamasi paduoda man lankstinuką ir palydi prie stalo su gėrimais ir užkandžiais.

– Pažįsti ją? – susiraukęs teiraujasi Kristianas.

Suglumusi ne mažiau už jį, papurtau galvą.

Jis sutrikęs gūžteli pečiais.

– Ko norėtum išgerti?

– Prašyčiau taurės baltos vynu. Ačiū.

Kristianas suraukia kaktą, bet prikanda liežuvį ir patraukia prie baro.

– Ana!

Prasispraudęs pro žmones, prieina Chosė.

Po galais! Jis vilki kostiumą. Atrodo puikiai ir džiugiai šypsosi. Chosė apkabina mane ir stipriai suspaudžia glėbyje. Vos laikausi nepravirkusi. Jis mano draugas – vienintelis draugas, kol Keitė išvažiuos. Akyse tvenkiasi ašaros.

– Ana, kaip aš džiaugiuosi, kad vis dėlto atvažiavai, – sušnabžda į ausį Chosė. Staiga jis per žingsnį atsitraukia ir atidžiai mane nužvelgia.

– Kas yra?

– Klausyk, ar tau kas negerai? Atrodai... kažkokia keista. *Dios mío*, tu sulysai?

Tramdydama ašaras pamirksiu – *ir jis apie tą patį!*

– Chosė, man puikiai sekasi. Labai dėl tavęs džiaugiuosi. Sveikinu parodos atidarymo proga, – mano balsas virpteli matant susirūpinusį puikiai pažįstamą Chosė veidą, bet turiu tvardyti.

– Kaip pasiekei Portlandą? – klausia jis.

– Aš čia su Kristianu, – paaiškinu ir mane apima bloga nuojauta.

– Ak šit kaip... – staiga nusivylęs Chosė mane paleidžia. – Kur jis? – jo veidas apsiniaukia.

– Štai ten, nuėjo atnešti gėrimų.

Linkteliu galvą į Kristiano pusę ir man nepraslysta pro akis, kad jis mandagiai šnekučiuojasi su parodos lankytoja eilėje prie baro. Kristianas pažiūri į mane ir mudviejų žvilgsniai susitinka. Aš akimirksniu pasijuntu tarsi paralyžuota, stebeiliju į neapsakomai gražų vyrą, žiūrintį į mane ir apimtą kažin kokio jausmo. Jo žvilgsnis kaitrus, degina mane, ir mudu, žiūrėdami vienas į kitą, trumpai užsimirštame.

Po velnių... Šis gražuolis trokšta mane susigrąžinti ir mano kūno gelmėse tarsi puikus rytas priešaušrio prieblandoje palengva ima skleistis virpulį keliantis džiaugsmas.

– Ana! – Chosė grąžina mane į tikrovę. – Labai džiaugiuosi, kad atėjai. Klausyk, noriu tave įspėti...

Tik staiga jį pertraukia panelė labai trumpais plaukais ir ryškiai raudonomis lūpomis.

– Chosė, atvažiavo žurnalistė iš „Portland Printz“. Eime, – ji mandagiai nusišypso man.

– Argi ne puiku? Ta šlovė... – Chosė džiugiai nusišypso, tad atsakau tuo pačiu – jis laimingas. – Vėliau tave dar susirasiu, Ana.

Jis pakšteli man į skruostą ir nueina prie jaunos moters, stovinčios šalia aukšto, išstypusio fotografo.

Visur eksponuojamos Chosė fotografijos, kai kurios labai išdintintos ir pritvirtintos prie didžiulių storų drobių. Ir spalvotos, ir nespaltvotos. Čia daug nežemiško grožio peizažų. Viename, nufotografuotame prie Vankuverio ežero, įamžinta, kaip pavakary visiškai ramiame vandenyje atsispindi rožiniai debesys. Trumpai leidžiuosi apgaubiamą tos ramybės ir tylos. Nuostabu.

Prieina Kristianas ir paduoda man taurę vyno.

– Na, kaip, pakenčiamas? – klausiu jau truputį aprimusi.

Kristianas klausiamai žvilgteli į mane.

– Vynas.

– Toli gražu. Bet tokiuose renginiuose vynas retai būna pakenčiamas. O vaikiną gana talentingas, ar ne? – Kristianas pasigroži ežero peizažu.

– Argi kitaip būčiau jo prašiusi padaryti tavo portretą?

Negaliu nuslėpti pasididžiavimo. Ramus Kristiano žvilgsnis nuo fotografijos nuslysta prie manęs.

– Ponas Kristianas Grėjus? – prie Kristiano prieina „Portland Printz“ fotografas. – Ar galėčiau jus nufotografuoti, sere?

– Žinoma.

Kristianas susitvardo ir neperlieja jo rūsčiu žvilgsniu. Žingtelio į šalį, bet jis sučiumpa mano ranką ir prisitraukia, kad būčiau šalia. Fotografas žiūrėdamas į mudu nenuslepia nuostabos.

– Dėkoju, pone Grėjau. – Jis padaro kelias nuotraukas. – Kuo jūs vardu, panele? – pasiteirauja.

– Ana Stil, – atsakau.

– Ačiū, panele Stil.

Jis skubiai nueina.

– Internetė ieškojau tavo nuotraukų su merginomis. Bet tokių nėra. Todėl Keitė ir manė, kad esi gėjus.

Kristianas atsainiai šypteli.

– Štai iš kur tas nederamas klausimas. Ne, aš nedraugauju su merginomis, Anastazija, tik tau padariau išimtį. Tu pati žinai, – tyliai ir nuoširdžiai sako jis.

– Vadinasi... – nervingai apsidairau, ar niekas nenugirs mudviejų pokalbio, – su savo nuolankiosiomis viešumoje niekada nesirodai?

– Kartais rodasi. Bet ne susibūrimuose. Daugiausia vaikštome po parduotuves ir panašiai, – jis gūžteli pečiais, neatitraukdamas nuo manęs akių.

A, vadinasi, su jomis Kristianas būna tik savo žaidimų kambaryje – Raudonajame kančių kambaryje ir savo apartamentuose. Nė nežinau, kaip turėčiau jaustis...

– Tik su tavimi visur einu, Anastazija, – sušnabžda jis.

Nuraustu ir nudelbiu akis. Vis dėlto aš savotiškai jam rūpiu.

– Tavo bičiulį, rodos, labiau traukia peizažai, o ne portretai. Apsižvalgykime.

Suspaudžiu ištiestą Kristiano ranką.

Praėjusi pro dar kelias nuotraukas atkreipiu dėmesį į vieną porą, linksničią man ir plačiai besišypsančią, lyg mane pažinotų. Tikriausiai dėl to, kad einu su Kristianu, bet ko tas jaunuolis taip įžūliai į mane spokso... *Keista*.

Kai pasukame už kampo, suprantu, kodėl žmonės varsto mane smalsiais žvilgsniais. Ant tolimosios sienos kabo septyni milžiniški portretai – *mano* portretai.

Spoksau į juos išpūtusi akis, apstulbusi, palengva blykšdama kaip drobė. Aš: susiraukusi, besijuokianti, rūsti, rimta, linksma. Fotografuota iš labai arti, visos nuotraukos nespaltotos.

Po velnių! Pamenu, Chosė porą kartų žaidė su fotoaparatu, kai svečiavosi pas mus ir kai aš važiauvau su juo kaip vairuotoja ir padėjėja. Maniau, daro momentines nuotraukas. Tik jau ne šitas akį traukiančias fotografijas.

Kristianas priblokštas atidžiai apžiūri visas nuotraukas.

– Rodos, ne aš vienas tavimi žaviuosi, – susimąstęs sumurma ir stipriai sučiaupia lūpas.

Manau, pyksta.

– Trumpai atsiprašysiu, – sako Kristianas, svilindamas mane žvilgsniu. Ir pasuka į galerijos priimamąjį.

Kas jam užėjo? Tarsi užhipnotizuota žiūriu, kaip jis gyvai šneka-si su panele labai trumpais plaukais ir ryškiai raudonomis lūpomis. Kristianas išsitraukia piniginę ir išima iš jos kreditinę kortelę.

Mėšlas. Matyt, kurią nors perka.

– Sveika. Tu – tikra mūza. Šios nuotraukos nuostabios, – taip netikėtai, kad net krūpteliu, mane užkalbina jaunuolis vešliais šviesiais plaukais.

Pajuntu pirštus, liečiančius alkūnę: grįžo Kristianas.

– Jums labai pasisekė, – sako šviesiaplaukis Kristianui, o šis per-smeigia jį lediniu žvilgsniu.

– Ir aš taip manau, – niūriai burbteli ir nusiveda mane šalin.

– Ar ką tik nusipirkai nuotrauką?

– Kodėl tik vieną? – neatitraukdamas nuo fotografijų akių prunkš-teli Kristianas.

– Kelias?

Jis užverčia akis į lubas.

– Nupirkau visas, Anastazija. Nenoriu, kad kiti vyrai, pasikabinę šitas nuotraukas namuose, spokсотų ir varvintų seilę.

Vos nesusijuokiu.

– Tau labiau patinka seilę varvinti pačiam? – pašaipiai klausiu.

Jis rūsčiai dėbteli į mane – manau, dėl to, kad nesitikėjo tokio įžū-lumo, – bet šiaip mėgina neišsiduoti, kad jį pralinksminau.

– Tiesą sakant, taip.

– Iškrypėlis, – be garso, vien krutindama lūpas, sakau jam ir pri-kandu apatinę lūpą, kad nenusišypsočiau.

Iš nuostabos Kristianas net išsižioja, dabar jau akivaizdu, kad jis nusiteikęs žaismingai. Susimąstęs pirštais paglosto smakrą.

– Tokiam apibūdinimui negaliu prieštarauti, Anastazija, – papurto galvą jis, žvilgsnis švelnus, linksmas.

– Šį klausimą su tavimi aptarčiau išsamiau, bet pasirašiau konfi-dencialumo sutartį.

Nenuleisdamas nuo manęs akių Kristianas atsidūsta, jo žvilgsnis apsiniukia.

– Kad žinotum, ką norėčiau padaryti mitriam tavo liežuvėliui, – sumurma.

Tyliai aikteliu, nes puikiai žinau, ką jis turi omenyje.

– Tu labai šiurkštus, – sakau dėdamasi priblokšta. Ar jam nėra jokių ribų?

Kristianas patenkintas linksmi šypneliais, paskui suraukia kaktą.

– Šiose nuotraukose atrodai visiškai atsipalaidavusi, Anastazija. Nedažnai matau tave tokią.

Ką? *Pala!* Jis staiga pakeičia temą – koks netikėtas posūkis! – ir mūsų pokalbis jau nebe žaismingas, o visiškai rimtas.

Nuraustu ir nuleidžiu akis. Jis kilsteli mano galvą ir aš nuo jo pirštų prisilietimo giliai įkvepiu.

– Noriu, kad taip pat atsipalaiduotum ir su manimi, – šnabžda Kristianas. Linksmumo jo akyse – kaip nebūta.

Giliai širdyje vėl pajuntu džiaugsmo pliūpsnį. *Bet ar tai įmanoma?* Mudu turime neišsprendžiamų problemų.

– Jei to nori, turi liautis mane bauginęs, – drąsiai pareiškiu.

– O tu turi išmokti bendrauti ir sakyti man, kaip jautiesi, – atkerta Kristianas, žvelgdamas degančiomis akimis.

Sunkiai atsidūstu.

– Kristianai, norėjai, kad būčiau tavo nuolankioji. Tai ir yra bėda. Ji glūdi būdvardžio „nuolankus“ reikšmėse, kurias kartą atsiuntei man elektroniniu paštu. – Patyliu stengdamasi tiksliai prisiminti žodžius. – Manau, žodžio „nuolanki“ sinonimai... cituoju: „sukalbama, nuolaidi, lanksti, lengvai pasiduodanti, pasyvi, susitaikiusi, kantri, romi, vangis, pavergta“. Man nebuvo galima į tave žiūrėti. Nei su tavimi kalbėti, nebent man leistum. Tad ko tikiesi? – piktai klausiu.

Kristianas dar labiau suraukia kaktą, o aš kalbu toliau:

– Tavo draugija mane labai trikdo. Nenori, kad tau prieštaraučiau, bet tau patinka mano mitrus liežuvėlis. Nori, kad būčiau klusni, o kartais nenori, kad galėtum mane bausti. Būdamas su tavimi tiesiog nežinau, kaip elgtis.

Kristianas prisimerkia.

– Taikli ir, kaip visada, puikiai suformuluota pastaba, panele Stil, – ramiai atsako jis. – Geriau eime pavalgyti.

- Bet dar tik pusvalandį pabuvome.
- Nuotraukas matei, su vaikinu pasišnekėjai.
- Jo vardas Chosė.

– Taigi, pasišnekėjai su Chosė – vyruku, kuris paskutinį kartą, kai jį mačiau, mėgino per jėgą įgrūsti liežuvį į burną tau – girtai ir tuoj vemsiančiai, – tyliai, bet piktai sušnypščia Kristianas.

- Užtat jis niekada manęs nemušė, – atšaunu.

Kristianas rūščiai nužvelgia mane, kiekviena jo kūno ląstelė, rodos, spinduliuoja įtūžį.

- Smūgiuoji žemiau juostos, Anastazija, – grėsmingai sušnabžda jis.

Išbąlu, o Kristianas, nesitverdamas pykčiu, abiem rankomis persibraukia per plaukus. Aš irgi piktai į jį dėbteliu.

– Vežuosi tave pavalgyti. Tuoj mirsi iš bado man akyse. Susirask tą vaikiną ir atsisveikink.

- Ar negalime dar pasilikti?
- Ne. Eik. Tuoj pat. Atsisveikink.

Rūščiai perlieju Kristianą žvilgsniu, man užverda kraujas. Prakeiktas kontrolės maniakas. Pykti – gerai. Geriau nei verkšlenti.

Atplėšusi akis nuo Kristiano, pasidairau po salę Chosė. Jis šnekučiuojasi su būreliu merginų. Palikusi Penkiasdešimt Atspalvių, oriai nužingsniuoju prie Chosė. Ar tik dėl to, kad mane čia atvežė, privalau daryti viską, ką jis liepia? Po galais, kas jis mano esąs?

Merginos atidžiai klausosi kiekvieno Chosė žodžio. Kai prieinu, viena iš jų, be abejo, atpažinusi mane iš nuotraukų, aikteli.

- Chosė...
- Ana... Atleiskite, merginos.

Nusišypsojęs joms, Chosė apkabina mane per pečius ir tam tikra prasme pakelia man nuotaiką – dailus, išsičiustijęs Chosė, darantis įspūdį moterims.

- Atrodai pikta, – sako jis.
- Jau turiu eiti, – tyliai, bet tvirtai pareiškiu.
- Ką tik atvažiavai.

– Žinau, bet Kristianui jau reikia grįžti. Tavo nuotraukos nuostabios, Chosė, tu labai talentingas.

Jis džiugiai nusišypso.

- Buvo gera su tavimi susitikti.

Chosė čiumpa mane į glėbį, suspaudžia, apsuka ir aš pamatau kitame salės gale stovintį Kristianą. Jo žvilgsnis rūstus – aišku, širsta, kad aš Chosė glėbyje. Puikiai žinodama, ką darau, rankomis apsiveju Chosė kaklą. Manau, Kristianas tuoj pratrūks. Jo akys apsiblausia, žvilgsnis pasidaro gana grėsmingas ir jis neskubėdamas žengia prie mūsų.

– Ačiū už perspėjimą, kad parodoje yra ir mano nuotraukų, – suniurnu.

– Po galais... Atleisk, Ana. Turėjau tau pasakyti. Ar patiko?

– Hm... Net nežinau... – atsakau nuoširdžiai, trumpai išmušta iš vėžių Chosė klausimo.

– Na, jos visos parduotos, vadinasi, kažkam patinka. Argi ne šau-nu? Dabar tu – įžymybė.

Chosė dar stipriau suspaudžia mane glėbyje ir kaip tik tuo metu prieina Kristianas, varstydamas mane nuožmiu žvilgsniu, kurio Chosė, laimė, nemato.

Chosė mane paleidžia.

– Ana, paskambink man kada nors. Oi, pone Grėjau, labas vakaras.

– Pone Rodrigesai, paroda ištis įspūdinga, – mandagiai, bet labai atšiauriai sako Kristianas. – Gaila, kad negalime pabūti ilgiau, bet mums būtina grįžti į Siatlą. Anastazija...

Vos pastebimai pabrėžęs žodį „mums“, jis paima mane už rankos.

– Lik sveikas, Chosė. Dar kartą sveikinu.

Pakšteliu Chosė į skruostą ir štai, Kristianas mane, nespėjusią nė mirktelėti, jau tempia lauk. Žinau, kad jam pikta, bet man – irgi.

Gatvėje jis paskubomis apsidairo, tada pasuka į kairę, staiga nusitempia mane į šoninę gatvelę ir priremia prie sienos. Delnais suspaudžia man veidą ir laiko, kad žvelgčiau į aistros ir ryžto kupinas jo akis.

Garsiai įkvepiu, o Kristianas pasilenkia. Ir ima aistringai mane bučiuoti. Susiliesdami barkšteli mudviejų dantys, o tada jo liežuvis įslysta man į burną.

Aistra sprogsta mano kūno gelmėse tarsi Liepos 4-osios fejerverkai, atsakau į jo bučinį ne mažiau aistringai, suleidusi pirštus jam į plaukus, stipriai juos pešdama. Jis sudejuoja – išleidžia žemą, gerklinį, geismą žadinantį garsą, tokį, kad suvirpu iki širdies gelmių, o paskui jo ranka nuslysta nugara, juosmeniu, sėdmenimis, sustoja žemiau jų, pirštai per tamsiai violetinės suknelės audinį stipriai įsispaudžia į šlaunį.

Į šį bučinį sudedu visą pastarųjų penkių dienų nerimą bei sielvartą ir staiga man dingteli, kad šią aklos aistros akimirką Kristianas daro ir jaučia tą patį.

Sunkiai alsuodamas, jis atšlyja. Kupinos geismo akys spindi ir dar labiau kaitina jau ir taip karštą kraują, tekantį mano gyslomis. Prasižiojusi mėginu įkvėpti į plaučius taip reikalingo oro.

– Tu... priklausai... man, – pabrėždamas kiekvieną žodį piktai su- niurna Kristianas. Paskui atsitraukia, pasilenkia ir rankomis įsiremia į kelius, tarsi būtų bėgęs maratoną. – Dėl Dievo meilės, Ana.

Šnopusdama, mėgindama suvaldyti maištingą savo kūno reakciją ir atgauti pusiausvyrą, atsiremiu į sieną.

– Atsiprašau, – atgavusi kvapą sušnabždu.

– Yra už ką. Suprantu, kodėl taip elgeisi. Nori to fotografo, Anastazija? Jis tau tikrai neabejingas.

Kaltai papurtau galvą.

– Ne. Jis – tik draugas.

– Užaugęs visą gyvenimą stengiausi vengti stiprių jausmų. Bet tu... tu žadini jausmus, kurie man visiškai svetimi. Ir man labai... – jis susiraukia ieškodamas tinkamo žodžio. – Neramu. Mėgstu kontrolę, Ana, bet tavo draugijoje ji tiesiog... – Kristianas atsitiesia ir atidžiai pažvelgia į mane, – kažkur išgaruoja. – Jis atsainiai mosteli ranka, persibraukia ja per plaukus ir giliai atsidūsta. Tada tvirtai paima mane už rankos. – Eime, mums reikia pasikalbėti, o tu turi pavalgyti.